

www.galarna.si

Johanna Lindsey: *Tender Rebel*

Prevod: Esther Košir

Copyright © 1988 by Johanna Lindsey

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna
priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali
njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s
fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali
shranitvijo v elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

LINDSEY, Johanna

Nežna upornica / Johanna Lindsey ; [prevod Esther
Košir]. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

Prevod dela: Tender rebel

ISBN 978-961-6982-27-6 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 85557505

Johanna Lindsey

NEŽNA UPORNICA

Maloryjevi: 1. knjiga

Prevod:

Esther Košir

Prvo poglavje

Anglija, 1818

»Se bojiš, draga?«

Roslynn Chadwick se je obrnila proč od okna kočije in odvrnila pogled od okolice, v katero je v prazno strmela že dobro uro. Ali je občutila strah? Bila je sama na vsem svetu, brez varuha, ki bi jo zaščitil, in brez omembe vredne družine. Bila je na poti v negotovo prihodnost in za seboj je pustila vse, kar ji je bilo znanega. Ali se je bala? Prestrašena je bila do kosti.

A če bi se le dalo, Nettie MacDonald tega ni smela vedeti. Že od prejšnjega jutra, ko so prečkali mejo z Anglijo, se je tudi sama počutila nelagodno, pa čeprav je to želela prikriti na svojevrsten prepirljiv način. Celo ko so prečkali pokrajino Lowlands, na katero je gledala z rahlim prezirom, je bila Nettie vsa dobrovoljna in

vesela. Vse življenje je preživela na Škotskem višavju, vseh svojih dvainštirideset let, in nikdar si ne bi mogla misliti, da ga bo nekega dne morala zapustiti, kaj šele, da bo prestopila mejo z Anglijo. Anglija, kdo bi si mislil! Vendar ljube Nettie v nobenem primeru ne bi pustila doma.

Roslynn se je zavoljo Nettie uspelo celo nasmehniti, v njenih rjavih očeh pa je bilo opaziti drobno iskrico, s katero je pomirila svojo služabnico: »Le česa naj bi me bilo strah, Nettie? Se nama mar kljub vsemu ni uspelo izmuzniti sredi noči? Geordie naju bo tedne in tedne iskal po Aberdeenu in Edinburgu in tudi v sanjah ne bo pomislil, da sva tihoma pobegnili v London.«

»Prav imaš.« Dosedanji uspeh ji je na ustnice narisal zadovoljen nasmeh in Nettie je za trenutek pozabila na strah in odpor, ki ga je čutila do Angležev. Njeno sovraštvo do Geordieja Camerona pa je imelo globlje korenine: »In upam, da se bo ta hudič zadavil z lastnim žolčem, ko bo ugotovil, da sva ušli njegovim umazanim načrtom, prav res. In nikar ne misli, da sem tako jezna, da nisem slišala, da si pozabila pravilno angleščino, punca, čeprav ti je moral Duncan pripeljati tistega finega snobovskega učitelja. Nikar je ne pozabi, še posebej zdaj, ko sva med samimi hudičevimi sorodniki.«

Roslynn se je široko nasmehnila zadnji Nettiejini opazki, ki jo je izrekla v svojem značilnem očitajočem tonu, in ni se mogla upreti, da je ne bi še malo podražila: »Ko bom srečala kakšnega Angleža, bo zame dovolj zgodaj, da se bom spomnila pravilne angleščine. Ne boš me prikrajšala za tisto malo časa, ki mi ga je še ostalo, in mi ni treba misliti na vsako izrečeno besedo, mar ne?«

»Ha, pozabljaš samo takrat, ko si slabe volje, saj vem.«

Seveda je Nettie to vedela. Včasih se ji je zdelo, da je Roslynn poznala bolje kot samo sebe. Kadar Roslynn ni bila slabe volje, je to pomenilo, da je pozabila vse naučeno in začela govoriti v škotskem narečju, ki se ga je naučila od starega očeta in Nettie. Upravičeno je bila še vedno slabe volje, a ne dovolj, da bi pozabila pravilno angleščino, ki ji jo je vcepil njen učitelj. Roslynn je vzdihnila.

»Upam, da so kovčki prispeli, sicer bova v lepi godlji.« Bratranca Geordieja sta še enkrat ukanili tako, da sta s seboj vzeli samo en komplet oblačil, za vsak primer, če bi ju kdo videl oditi in bi mu povedal.

»Dekle, to je zagotovo še najmanjša skrb. Londonska šivilja, ki sva jo povabili v Cameron Hall, da ti je sešila tista ljubka oblačila, nama je prihranila čas. Ko bova

prispeli, ti ne bo treba hoditi na pomerjanje. Duncan, Bog mu daj dobro, je pomislil na vse, celo na to, da je poslal kovčke vnaprej, vsakega posebej, da Geordie ne bi ničesar posumil, tudi če bi kaj videl.«

Nettie se je spomnila, kako zabavno je bilo, ko sta se izmuznili sredi noči, oblečeni v stare kratke hlače in z dvignjenima kriloma. V mesečini bi ju zlahka zamenjali za moška. Resnici na ljubo je bila enakih misli tudi Roslynn. Pravzaprav je bil v vsej norosti to edini trenutek, v katerem je uživala. Odjezdili sta do najbližjega mesta, kjer sta ju čakala kočija in kočijaž. Preden sta končno odrinili na pot, sta morali čakati še nekaj ur in se prepričati, da jima nihče ni sledil. Vsa zvitost in priprave so bile potrebne, če sta hoteli prelisičiti Geordieja Camerona. Vsaj tako je menil stari oče in o tem je pričal tudi Roslynn.

Roslynn je spoznala, da ima ded prav, ko so brali njegovo oporoko in je videla Geordiejev obraz. Geordie je bil pranečak Duncana Camerona, vnuk njegovega najmlajšega brata in edini še živeči moški sorodnik, zato je upravičeno predvideval, da bo del Duncanovega velikega bogastva pripadal njemu, pa četudi le manjši del. Duncan pa je celotno posestvo zapustil svoji edini vnukinji Roslynn: Cameron Hall, mline, preostale posle, skratka vse. Geordie se je le stežka zadrževal, da ni pobesnel.

»Ne bi smel biti tako presenečen,« je rekla Nettie, ko je Geordie dan po branju oporoke odšel, »vedel je, da ga Duncan sovraži in krivi za materino smrt. Zato ti je vsa ta leta vztrajno dvoril. Vedel je, da bo Duncan vse zapustil tebi. Zdaj ko Duncana ni več, res ne smeva izgubljati časa.«

Ne, časa res nista smeli izgubljati. Roslynn je to spoznala v trenutku, ko jo je Geordie po branju oporoke ponovno zaprosil za roko, ona pa ga je ponovno zavrnila. Z Nettie sta odšli še isto noč, časa za žalovanje ni bilo, prav tako pa ni bilo časa obžalovati obljube, ki jo je dala svojemu dedu. Za njim je žalovala zadnja dva meseca, ko je vsem postalo jasno, da se bo od Duncana kmalu treba posloviti. Njegova smrt je bila nekakšen blagoslov, saj je zadnjih sedem let preživel v bolečinah in je svoje življenje zavlačeval le po zaslugi škotske trme. Ne, ni ji bilo hudo, saj se je dedovo trpljenje končno končalo. Starega moža, ki ji je bil vsa ta leta mati in oče v enem, pa bo vseeno pogrešala.

»Nikar ne žaluj za menoj, draga moja,« ji je rekel nekaj tednov pred smrtjo, »prepovedujem ti. Posvetila si mi toliko let in jih zapravila zame. Obljubi mi, da boš z dnem, ko bom odšel, prenehala to početi.«

Starcu, ki ga je imela rada, je dala še eno obljubo. Bil je človek, ki jo je vzgajal, se igral z njo in ji izkazoval ljubezen vse od takrat, ko se je njegova hči vrnila

domov in s seboj pripeljala šestletno Roslynn. Kaj je sploh pomenila še ena obljuba, ko pa mu je obljubila že tisto usodno stvar, ki jo je zdaj navdajala s strahom? Časa za žalovanje tako ali tako ni bilo, tako da je izpolnila vsaj to.

Ob pogledu na Roslynn se je Nettie namrščila. Oči so se ji spet ustavile pri oknu in vedela je, da razmišlja o Duncanu Cameronu. Vse od dneva, ko jo je mati za stalno pripeljala na Cameron Hall, ga je nespoštljivo klicala 'dedek', in to samo zato, da bi ji dal svojo kožo. Nagajiva mala deklica je rada dražila ponosnega starega Škota, še bolj pa je v njeni navihanosti in nagajivosti užival on sam. Obe ga bosta pogrešali, vendar je bilo zdaj treba misliti na druge stvari.

»Kmalu bova prispeli v gostišče,« je s svojega sedeža, obrnjenega proti sprednjemu delu kočije, pripomnila Nettie.

Roslynn se je nagnila naprej in obrnila postrani, da bi pogledala skozi okno v isti smeri. Zahajajoče sonce je do potankosti oplazilo njen obraz, pobožalo njene lase in jim pričaralo videz sončnega zahoda. Dekle je imelo lepe rdečkasto zlate lase, prav takšne kot njena mati Janet. Nettiejini lasje so bili črni kot oglje, barva njenih oči pa je spominjala na puste zelene odtenke jezera, zasenčenega z visokimi hrasti. Roslynn je od svoje matere podedovala tudi zelenkasto sive oči, ki

so jih lepo poudarjale izstopajoče zlate pege. Vse na njej je spominjalo na Janet Cameron, preden je odšla s svojim Angležem. Pravzaprav na njej ni bilo zaslediti niti kančka Roslynninega očeta, Angleža, ki je ukradel Janetino srce in jo po tragični nesreči, v kateri je umrl, spremenil v senco lastne podobe. Morda je Janet leto pozneje umrla ravno zato, saj po nesreči ni bila več enaka. Roslynn je na srečo ostal stari oče, na katerega se je lahko naslonila. Sedemletni otrok, ki je ostal brez staršev, je bil prilagodljive narave, še posebno do muhastega starega Škota, ki je otroka oboževal in mu izpolnil vsako najmanjšo željo.

Oh, še slabša sem od deključa, ko razmišljam o mrtvih, prihodnost pa je še povsem negotova.

»Upajva, da so vsaj postelje mehkejše kot prejšnjo noč,« je rekla Roslynn, ko se je kočija ustavila pred podeželskim gostiščem, »to je *edina* stvar, ki me še žene, da čim prej pridem v London. Vem, da nama bo Frances priskrbela udobne postelje.«

»Hočeš reči, da se po vseh teh letih ne boš razveselila svoje najboljše prijateljice?«

Roslynn je presenečeno pogledala Nettie. »No, seveda, tudi to. Komaj čakam, da jo spet vidim. A okoliščine nama ne bodo dopustile prijetnega srečanja, kajne? Ne smeva izgubljati časa, zato se Frances ne bom

mogla zares posvetiti. Ah, ta presneti Geordie,« je mrko dodala in namrščila svoje rdečkasto zlate obrvi, »ko ga le ne bi bilo ...«

»Potem ne bi ničesar obljubila in naju sploh ne bi bilo tu. Tarnanje nama zdaj nič ne koristi, mar ne?« je ostro odvrnila Nettie.

Roslynn se je na široko nasmehnila: »Kdo se je prejšnjo noč pritoževal nad trdo posteljo, ki ni bila primerna niti za stenice, kaj šele za utrujeno telo?«

Nettie je prhnila in ni odgovorila na opazko. Zamahnila je z roko proti Roslynn, da bi čim prej stopila iz kočije, saj je kočijaž že odprl vrata in ji ponudil roko v pomoč. Roslynn je še vedno razmišljala o tem in se hihitala služabnici, ki je hodila za njo. Nettie je ponovno prhnila, tokrat sama sebi.

Nisi še tako stara, da ne bi preživela nekaj neudobnih noči, Nettie, si je mislila, ko je opazovala Roslynnin prožni korak, in se pri tem počutila dvakrat starejšo, kot je v resnici bila. Postelja je lahko iz kamna, pa nocoj ne bom rekla niti besede, sicer dekle tej zgodbi ne bo nikoli naredilo konca.

Široko se je nasmehnila in zmajala z glavo. Všeč ji je bilo, da jo je Roslynn dražila, saj je tako pozabila na prihodnost. *Tudi če bo postelja mehka kot maslo, reci, da je polna kamenja. Predolgo je že, odkar si zadnjič slišala*

njen smeh in v njenih očeh videla navihanost. Malo zbadanja ji prav gotovo ne bo škodilo.

Ko se je Roslynn približevala gostišču, je komajda opazila šestnajstletnega fanta, ki je stal na stolu in nad vrati prižigal luč. On jo je na žalost opazil. Njeno hripavo hahljanje je bilo čisto drugačno od kateregakoli smeha, ki ga je kdajkoli slišal. Ozrl se je čez ramo, njena osupljiva lepota pa ga je skoraj vrgla s stola. V rdečkastem soju zahajajočega sonca, ki je obarvalo dvorišče, je žarela kakor ogenj. Ko se mu je približevala, je lahko do potankosti razločil vsako podrobnost na njenem srčastem obrazu – od njenih mehko izbočenih ličnic in majhnega nosa, do njene ljubke čvrste brade ter bogatih, polnih ustnic. Stopila je skozi vrata, fant je zasukal glavo, da ji je lahko sledil, nato pa za svojim hrbtom slišal oster *hm*. Obrnil se je in se zazrl v strog služabničin obraz, ki je gledal navzgor, da so njegova lica zagorela.

Vendar se je Nettie dečka usmilila in ga po svoji navadi ni nadrla. To je storila vedno, kadar je koga ujela zijati v njeno Roslynn, in to se je dogajalo vsakič, kadar sta kam prišli, saj je Roslynn Chadwick na moški vrsti pustila tak vtis. Očitno je bilo tudi, da starost pri tem ni bila nobena ovira, saj je očarala tako mlade pobaline kot starejše moške in vse vmes, ki so kdaj nosili jahalne hlače. In to je punca, ki bo v Londonu na prostosti.

Drugo poglavje

»In ti si se spraševal, kdo je njegov krojač?« se je častitljivi William Fairfax zahihital svojemu mlademu prijatelju, »ti mar nisem rekel, da njegov krojač nima nič pri tem? Če bi rad iz sebe naredil sprejemljivo kopijo, je najbolje, da si nadeneš rokavice. To počne že več kot dvanajst let, tako sem slišal.«

Williamov mlajši prijatelj Cully se je zdrznil ob zvoku usnja, ki se je dotaknilo čvrstega telesa, a je svoje priprte oči tokrat na široko odprl. Pred nekaj minutami, ko so iz njegovega ranjenega nosu pricurljale prve kaplje krvi, jih je tesno zaprl. Zdaj pa je drgetal, saj je kri iz ranjenega nosu začela vreti tudi iz njegovih zatečenih ustnic in počene obrvi.

»Ni po tvojem okusu, Cully?« William se je na široko nasmehnil in opazoval prijateljevo bledolično polt.

»Predstavljal si, da tudi njegovemu partnerju ni, vsaj danes ne.« Zahihital se je, ker se mu je zdelo smešno. »Če bi z njim v ring splezal Knighton, bi se splačalo staviti. Treniral ga je, veš. Seveda Knighton v zadnjih desetih letih ni prišel naprej, tako sem slišal, čeprav daje to lordu boljšo uvrstitev. Ampak po drugi strani se Malory sedaj umirja, tako da so priložnosti izenačene.«

Ko sta gledala dalje, obdana še z drugimi gentlemani okoli ringa, je sir Anthony Malory sprostil svojo togo držo, se obrnil in srepro pogledal lastnika športne dvorane. »Preklete, Knighton, sem ti rekel, da še ni pripravljen. Ni si še opomogel od zadnjič.«

John Knighton je skomignil, čeprav se je v njegovih temnih očeh pokazala hudomušna iskrica, namenjena ogorčenemu boksarju, ki ga je imel za svojega prijatelja. »Nisem slišal za nobenega drugega kandidata, milord, ste mar vi? Če bi za spremembo prepustili zmago nekemu drugemu, bi imeli na izbiro več partnerjev za vadbo.«

Ob tej pripombi je bilo slišati veliko hahljanja. Vsak prisoten je namreč vedel, da Anthony Malory že desetletja ni izgubil borbe ali dopustil komu, da bi bil boljši v borbah za trening. Bil je v odlični kondiciji, z izvrstno izklesanimi mišicami, čeprav je v ringu odločilno izstopal in bil nepremagljiv zaradi

svoje spretnosti. Promotorji, vključno s Knightonom, bi dali vse za to, da bi ga pripravili za profesionalne borbe. Vendar takšnemu razuzdancu, kot je bil Malory, boksanje ni pomenilo nič več kot samo vaja, s katero je vzdrževal svojo dobro kondicijo in nevtraliziral svoje lahkoživo življenje, ki ga je užival. Njegovi obiski v Knightonovi dvorani trikrat na teden so bili v takšnem slogu kot njegove jutranje ježe v parku – izključno zavoljo njegovega lastnega užitka.

Polovica tamkajšnjih gentlemanov je bila prav tako boksarjev in vsi so čakali na priložnost, za trening v ringu. Nekateri izmed njih, tako kot častitljivi Fairfax, so se oglasili samo na hitro, da so gledali treninge profesionalcev. Občasno, kadar so bili dobri izzivalci, se je pokazala celo priložnost za stave. Ostali morda so bili povečini Maloryjevi pajdaši. Le-ti so ga redno prihajali gledat, kako je v boju za trening pometal z izzivalci, ki jih je na njihovo smolo priskrbel Knighton, so pa bili dovolj pametni, da z njim niso nikoli prestopili ringa.

Nekateri izmed njih so dražili Anthonyja. Tako lord Amherst, ki je bil približno enake rasti, le malo bolj suhljat. Lahkomiselni fant, čigar sive oči so bolj kot ne izžarevale humor, iste starosti kot Anthony, ampak svetlejšje polti. Družili so ju enaki interesi, v večini ženske, kockanje in še enkrat ženske.

»Edini način, da boš koga pripravil za stvar, Malory, je, da kakšnemu mlademu bogatemu fantu svoje velikosti ukradeš ženo in ga prisiliš, da te pozove na dvoboj.«

»Z mojo srečo, George,« mu je odgovoril, »bi namesto boja prosil za pištolo, kaj pa je zabavnega v tem?«

George Amherst se je nasmehnil s suhim tonom. Če drugi niso vedeli, je on zagotovo – da je bil Anthony sicer v ringu res nepremagljiv, v dvoboju na polju mu pa ni bilo enakega. Bil je celo znan po tem, da je svoje tekmece nonšalantno vprašal, v kateri del nesrečnega skeleta bi radi dobili častno rano. To je po navadi povzročilo, da so se ubogim fantom začela šibiti kolena, če se jim niso že prej.

Kolikor se je George spomnil, Anthony v dvoboju s pištolami še nikoli ni nikogar ubil, saj so te nesporazume večinoma povzročale ženske. Razvratnež, kakršen je bil, je menda trdno verjel, da na svetu ni ženske, za katero bi bilo vredno umreti, seveda z izjemo tistih v njegovi družini. Malory je bil vražje občutljiv glede svoje družine. Četudi je bil zagrizen samec, potrjen v pozitivnem smislu, mu pri treh starejših bratih in kopici njihovega potomstva ni manjkalo nečakinj in nečakov, na katere je bil nor.

»Iščeš konkurenco, Tony? Moral bi poslati svojega moža, da me najde. Veš, da ti vedno rad ustrežem.«

George se je sunkovito obrnil okoli, saj ni mogel verjeti svojim ušesom, ki so po desetih letih prepoznale glas. V nejeveri je povzdignil obrvi, saj se ni zmotil. Med vrati je stal James Malory, nekoliko postaran, a nevarnega izgleda – tak, kot je bil pred desetimi leti, ko je bil londonski najbolj razvpit razuzdanec. Visok, svetlih las in, pri bogu, še vedno čeden. Neverjetno!

George se je obrnil nazaj, da bi videl, kako se je na nepričakovan prihod odzval Anthony. Oba brata, po starosti komaj leto dni narazen in istih interesov, sta si bila vedno blizu. James je bil brezdvomno bolj divje narave, vsaj včasih je bil. Vendar je potem izginil in iz neznanega razloga ali razloga, o katerem družina ni nikoli govorila, so se mu ostali bratje odrekli, vključno z Anthonyjem, in njegovega imena niso več omenjali. Resda je bil George od takrat naprej vsa ta leta Anthonyjev najboljši prijatelj, vsaj rad je mislil tako, a mu Anthony nikoli ni zaupal razloga, zakaj so Jamesa izobčili iz družine.

Na Georgeevo presenečenje Anthony ni pokazal svojega težavnega značaja. Pravzaprav izraz na njegovem čednem obrazu ni kazal nobenih čustev, ki bi jih zbrani v dvorani lahko komentirali. Le kdor ga

je dobro poznal, je vedel, da lesk v njegovih kobaltno modrih očeh pomeni samo eno: zadovoljstvo in ne bes.

Pa vendar, ko je spregovoril, je dajal vtis, da ogovarja svojega najhujšega sovražnika. »James, kaj za vraga še delaš v Londonu? Danes zjutraj bi moral odpluti.«

James je samo zdolgočaseno skomignil. »Sprememba načrtov zavoljo Jeremyjeve na novo odkrite trmoglavosti. Odkar je spoznal ostale člane družine, težko shajam z njim. Prisežem, da se je izučil pri Regan in se naučil manipulacije, saj me je nekako uspel pregovoriti in me prepričati, da sem mu dovolil dokončati šolanje tu. Naj me vrag vzame, če izvem, kako mu je to uspelo.«

Anthony se je hotel nasmejati Jamesovemu zbezanemu izrazu – pretental ga je sedemnajstletnik, poba, ki je bil bolj podoben Anthonyju kot Jamesu, a je James začel z razlaganjem imena Regan. Ime je Anthonyju vedno prišlo do živega, tako kot Jasonu in Edwardu, njunima starejšima bratoma. James se je tega zavedal in jo iz tega razloga klical 'Regan' in ne 'Reggie', kot so Regino Eden klicali preostali člani njune družine. Kolikor daleč nazaj se je Anthony spomnil, je bil James vedno drugačen, vsakič je ubral svojo pot in delal, kot se je prekleto zljubilo njemu, ne glede na posledice.

Ko je James govoril, je hodil naprej, lahkotno slekel plašč in pokazal nekakšno srajco z ohlapnimi rokavi, ki mu je bila najljubša, kadar je krmaril *Maiden Anne*. Po vsem sodeč se je zares trudil, da bi Anthonyja dobil v ringu, zato se je Anthony vzdržal komentarja glede imena 'Regan', zaradi katerega ga je po navadi okregal, kar bi verjetno rahlo ogrozilo njun prijateljski dvoboj.

»Mar to pomeni, da boš tudi ti ostal?« je vprašal Anthony, ko je James svoj plašč podal Georgeu in vzel rokavice, ki mu jih je pomagal nadeti John Knighton, in se ob tem režal.

»Samo dokler se pob ne ustali in ne zna lepo obleči, zaenkrat. Čeprav je Connie poudaril, da se bova na otoku ustalila samo zato, da bi Jeremyju ponudila dom.«

Tokrat Anthony ni mogel zadržati smeha. »Dva stara morskata volkova, ki se igrata mater. Moj bog, to bi pa rad videl.«

»Ne bi rekel, Tony,« je zbadljivo mirno prenesel James. »Ali nisi zadnjih šest let sam vsako poletje igral vlogo matere?«

»Očeta,« ga je popravil Anthony, »ali bolje starejšega brata, kar sploh ni pomembno. Čudi me, da se nisi oženil samo zato, da bi Jeremy dobil mater – tako kot Jason. Seveda, s pomočjo Conrada Sharpa, ki bi bil

